ఏదో పుస్తకం చదువుకుంటున్న ఇందిర తలుపుచప్పుడయ్యేసరికి ఉలిక్కి పడింది. ఊపిరి బిగపట్టి ఓ క్షణం అలాగే కూర్చుండిపోయింది. మళ్ళీ అదే చప్పుడు ... పరిచితమైన ఆ ధ్వని గుండెలదాకా పాకివచ్చి ఒళ్ళంతా వణికించింది.

ఈమాటు పిలుపుకూడాను. "ఇందూ!" వచ్చాడు. తన పాలిట యముడు వచ్చాడు. తన ప్రాణాలు హరించటానికి వచ్చాడు ... ఆమె గజ గజలాడింది.

"తలుపు తియ్యి ఇందూ!... ఇలా ఎంత సేపు బయట నుంచోపెడతావ్!"

అవును. అతడలా అరుస్తూ వుంటే ఎప్పుడో రాబోయే ప్రమాదం ఇప్పుడే ముంచుకు వస్తుంది... గబుక్కున తలుపు గడియ తీసింది ఇందిర.

చిరునవ్వు చిందిస్తూ లోపలికి త్రోసుకు వచ్చాడు ప్రభాకరం. తలుపులు దగ్గరగా వేస్తూ, "గడియ వెయ్యనా! లేక ఇలాగే ఉంచనా?" అన్నాడు.

"నన్ను చంపి పారెయ్యటానికి ఎలాగయి తేనేం? నీ యిష్టం వచ్చినట్లు కానీ..."

"ష్! అరవకు. అనవసరంగా ఇద్దరం పట్టుబడతాం. సరే, ఎందుకయినామంచిది..."

బ్లాక్‌మెయిల్ వివాహం

ప్రభాకరం తలుపువేసి వచ్చాడు.

"ఇందూ!..." అంటూ ఆమె చేయి పట్టుకున్నాడతను. ఆమె చటుక్కున చెయ్యి వెనక్కి లక్కుంది. ఆ మరుక్షణమే అతని చెంప ఛెళ్ళుమంది.

"ఇందూ అట. ఇందూ. రోజు రోజుకీ నీ దౌర్జన్యం మితిమీరి పోతోంది. ఇన్నాళ్ళూ డబ్బంటూ పీక్కుతిన్నావ్. ఇప్పుడు చెయ్యి పట్టుకునేదాకా వచ్చావ్. నన్నిలా చిత్రవధ చేయకపోతే ఒక్కసారి చంపి పారేసి పోరాదా!" అంటూ చేతులతో ముఖాన్ని కప్పు కుంది ఇందిర.

ప్రభాకరం చెంప తడుముకున్నాడు. గల గల నవ్వుతూ ఆమె చెయి మళ్ళీపట్టు కున్నాడు. "నా చెంప వాయగొడితే కొట్టావు కాని.. నీ చెయ్యెంత కందిపోయిందో చూడు ఇందూ! గాజు చిట్లింది. చేతికి గాయం చేసింది. పాపం, ఆయన చూస్తే ఎంత బాధ పడతారు!"

చేయి విదిలించి కొట్టింది ఇందిర. "ఛీ! దుర్మార్గుడా! నువ్వింత విషసర్పానివని అనాడే తెల్సుకోలేకపోయాను. క్రితం వారం రాకపోతే నన్ను విడిచిపెట్టావనుకున్నా. కాని నన్ను సర్వనాశనం చేయటానికే మళ్ళీ వచ్చావు... నన్ను కాక మరెవర్ని పెళ్ళాడినా ఆయనకి సుఖసంతోషాలు మిగిలుండేవి. పరువు మర్యా దలూ దక్కేవి. ఈ భ్రష్టురాలిమూలంగా ఆయన జీవితంకూడ కళంకమయిపోయింది" అంటూ ఏడువసాగింది.

"ఇప్పుడేమయిందని? నేనెవరి పరువు మర్యాదలు తీసేయటం లేదే! మన రహస్యం మనమధ్యనే వుంది. మరో మనిషికి తెలియదు. నువ్వయినా ఎందుకింత బాధపడాలి? నిన్నెప్పు డయినా ముట్టుకోనిచ్చావా? పోనీ అయన కన్యాయం చేస్తున్నానని నువ్వేం కుమిలి పోనక్కరలేదు, నేనం ప్రేమభిక్ష పెట్టమని నిన్నడుగుడంలేదు, ఎటొచ్చీ. ఆ వుత్తరాలు... అవే నీ ప్రేమలేఖలు నాదగ్గరుండిపోయాయి" అంటూ ప్యాంటు జేబులోంచి ఓ వుత్తరాల కట్ట పైకి తీశాడతను. అక్కడ వాలు కుర్చీలో ఆసీనుడవుతూ మళ్ళీ అన్నాడు. "...ఆనాడు... అదే కార్తీక పౌర్ణమికిముందు రోజు నాకో వుత్తరం వ్రాశావు గుర్తుందా!.. పోనీచదివి వినిపిస్తా,అప్పటి తియ్యని ఊహలు.. మధురమయిన కోర్కెలు మళ్ళీ గుర్తు చేస్తా... ఆయన కెప్పుడయినా చెప్పి ఖుష చేయచ్చు కూడాను..." అంటూ నవ్వాడు.

"ప్రభాకరం! ప్రభాకరం!..." ఆమె కన్నీళ్ళతో చేతులు జోడించింది.

"ఛ! ఎంతయినా మాజీ ప్రియుణ్ణి కదా! కనీసం ప్రభా... అన్న నీ తియ్యని పిలుపు కయినా నోచుకోలేదా ఇందూ!"

ఆమె గబగబా లోపలికి పరిగెత్తింది. మరు నిమిషంలో పళ్ళు కోసుకునే చాకు తీసుకువచ్చింది. జుట్టురేగి, బొట్టు చెరిగి, కన్నీళ్ళలో శోకమూర్తిలా ఉన్న ఇందిరచేతిలో ఆచాకు తళుక్కున మెరిసేసరికి ప్రభాకరం కంగారుపడ్డాడు. పైకి లేవబోయాడు.

ఇందిర అరిచింది "ఆగు. లేవకు."

అతడు వెలతెలబోయీ కుర్చీ కతుక్కు పోయాడు.

"నిన్ను చంపుతానని భయపడుతున్నావా? అంతశక్తి నాకులేదు. అంత ధైర్యమూలేదు. అవే ఉంటే నేనింత నరకం అనుభవించేదాన్ని కాదు. ప్రతిసారివచ్చి నన్నిలా చిత్రవధ చేస్తున్నావో నీకు తెలియదు. నాకింక ఈ బాధ పడే ఓపిక లేదు నాకు పిచ్చెక్కి పోతోంది. ఏ క్షణం ఏం చేస్తున్నానో నాకే తెలియటం లేదు ఏదో రోజున నువ్వెలాగా ఆయనకంతా చెప్పేస్తావ్! అప్పుడు నాకెలాగూ చావు తప్పదు. అదేదో ఇప్పుడేచేసి పుణ్యంకట్టుకో!. ఒక్క వేటుతో నాతల నరికి ఈ భూమికి భారం తగ్గించు" అంటూ ఆచాకు అతని ఒడిలో పడేసింది ఆమె.

"ఛ! నేను కిరాతకుణ్ణి కాదు ఇందూ! మనుష్యుల్ని చంపడానికి నేనేమన్నా రాక్ష సుణ్ణా? ఏదో అవసరంవచ్చి ఇలా వచ్చాను కాని... నిన్నేమన్నా రోజూ పీడిస్తున్నానా? ఏమంత అడుగుతున్నాను... ఒక్క పాతిక. నెలకొక పాతిక రూపాయలు ఇవ్వటం నీ కేమంత కష్టం! నేనంటే నిరుద్యోగినికాని ఆయనకేం చక్కని ఉద్యోగం ఉంది. అదంతా పోనీ... ఈసారొక్క వెయ్యిచ్చి నన్ను పంపెయ్యి. ఇదే ఆఖరిసారి. ఇంకెప్పుడూ రాను."

"వెయ్యేంకర్మ. నెలఖర్చులకోసం పెట్టు కున్న డబ్బంతా ఆ బీరువాలో కేష్ బాక్సులో ఉంది. అదంతా పట్టుకువెళ్ళు ... ఇంకే అబద్దాల బతుకు బతకలేను. ఆయనకింక కల్పించి ఖర్చులు చెప్పలేను. అనుక్షణం ఆయన్ని మోసంచేస్తూ నేనెందుకు బ్రత కాలి? ఆయన నా మీదుంచిన విశ్వాసాన్ని నేనెందుకు కూలదొయ్యాలి! ఇదే ఆఖరు సారంటూ మళ్ళీ నువ్వు రావన్న బాధుం డదు. నిజంగానే దీన్ని ఆఖరుసారి చెయ్యి. అదిగో ఆ పెట్టెలో నా నక్లెసు, గాజులు జత ఉన్నాయి. ఇదిగో చైనులవి ఉన్నాయి. మెళ్ళో నానాడుంది మంగళసూత్రం ఉంది. తర్వాత నా ఒంటి మీంచి తీసుకోవటం నీకే మంత కష్టంకాదు. నేనే తీసేద్దును కాని ఆయన కాయుక్షణం కల్గించే ఆ పాపం చేయ లేను...ఊ కానీయ్! ఒక్క క్షణం కళ్ళు మూసుకుంటాను. ప్రాణం పోతున్నా నోరు విప్పను. ఒకే ఒక్క వేటు ... నీ కోరిక తీరు తుంది. నాకీ బాధా తప్పుతుంది. నీకు చేత కాకపోతే చెప్పు. నేనే పొడుచుకుంటాను. నీ మీదకి కేసు కూడా రాదు. ఎవరో దొంగ లీ పని చేసారనుకుంటారు ఆత్మహత్య అంటే మహాపాతకం అని కాదు నా భయం. నేనింత ఘోరం చేస్తే అది ఆయనకి చెడ్డ పేరు. నలుగురూ నానా మాటలతో ఆయన్ని హింసిస్తారు. ఆ పాపం కూడ నేను మూట కట్టుకోలేను. బతికుండగా ఆయనకెలాగా సుఖాన్నివ్వలేకపోతున్నాను. చచ్చి పోయా

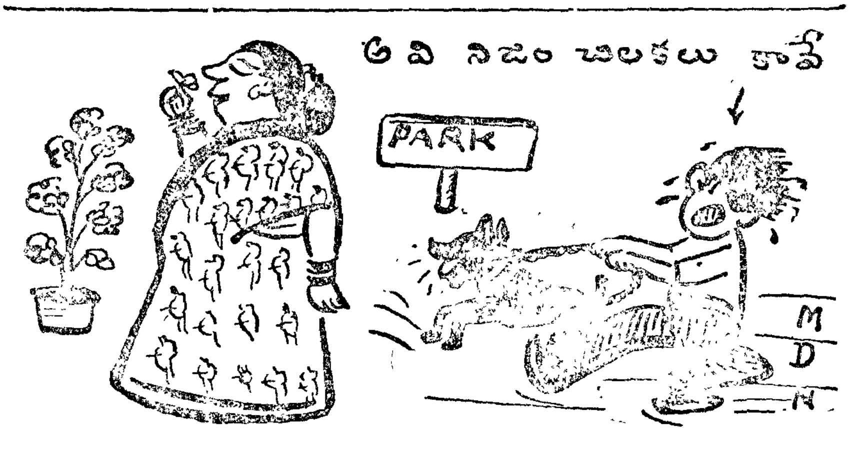

కయినా...." ఆమె మాటలు పూర్తికాలేదు.

తలుపులమీద చప్పుడయింది. ఇందిర కొయ్యబారిపోయింది. ప్రభాకరం తేలకళ్ళు వేసాడు.

మళ్లీ చప్పుడయింది. ఈ మాటు పిలుపు కూడాను. "ఇందూ!"

ఇందిర ప్రాణంలేని బొమ్మలా అక్కడే నిలబడిపోయింది.

ఆ వచ్చినదెవరో గుర్తించటానికి ప్రభాకరానికి కాస్సేపు పట్టలేదు. ఏదో భయంతో గజగజ లాడి పోయాడు.

"తలుపు తియ్యి ఇందూ! ఏమిటి ఆలశ్యం ?"

ఇందిరవైపు చూసాడు ప్రభాకరం. ఆమెలో చలనంలేదు. ఆ ఉత్తరాలకట్ట గబగబా పేంటు జేబులో దోపుకున్నాడు. ఎలాగో ధైర్యం కూడ దీసుకొని తలుపులు తీసాడు. బయట నిలబడిన ఆ భారీ మనిషిని తప్పించుకుంటూ బయటకు పారిపోబోయాడు.

"ఆగు బ్రదర్!" అంటూ అతని చెయ్యి పట్టుకున్నాడు రవీంద్ర.

"నాకు పనుందండి నేను వెళ్లాలి." అని చేతులు గింజుకోబోయాడు ప్రభాకరం.

రవీంద్ర ముఖం కందగడ్డలా ఉంది. "ఇంతసేపు లేని తొందర ఇప్పుడేమొచ్చింది ప్రభా! ఒక్కసారి లోపలికిరా. నా ఆతిథ్యం స్వీకరించివెళ్ళు."

రవీంద్ర పట్టు విడిపించుకోవటం అతనికి సాధ్యం కాలేదు. ఈ మాటలతో పై ప్రాణాలు పైనే పోయాయి.

"ష్! అనవసరంగా బయట గొడవ చెయ్యకు. లోపలికి పద." అంటూ అతన్ని దాదాపు లోపలికి లాక్కువచ్చాడు రవీంద్ర. పడక్కుర్చీలో కుదేసాడు. వెంటనే వెళ్లి తలుపులు వేసివచ్చాడు.

రెండోచేతిలోని పేకెట్ టేబిల్ మీద పెడుతూ. "ఇందూ! ప్లేటేదయినా తీస్కురా!" అన్నాడు. అతని గొంతులో కోపంలేదు. కాఠిన్యంలేదు. విసురులేదు. వ్యంగ్యంలేదు. ఏ భావమూలేదు చాల 'కాజువల్'గా ఉంది. ప్రశాంతంగా ఉంది.

ఇందిర కదల్లేదు. గుడ్లప్పగించి అలానే నిలబడిపోయింది. ముఖం పాలిపోయి ఉంది. గజగజ వణికిపోతోంది. ఆధారంలేక మరుక్షణం నేలకూలే బొమ్మలా ఉంది.

మెరుపులా వెళ్ళి ఆమెను పట్టుకున్నాడు

బ్లాక్ మెయిల్

రవీంద్ర. 'ఠప్'మన్న శబ్దం వినిపించి ప్రభాకరం ఉలిక్కిపడ్డాడు. ఇందిర చెంప ఛెళ్ళుమంది. ఒక వెర్రికేక పెట్టింది. మరుక్షణం లోనే స్పృహతప్పిపోయిందామెకు

"చూడు బ్రదర్! కొంచెం ఆ వంటింట్లోకి వెళ్ళి గ్లాసెడు నీళ్ళు తెస్తావా?" అన్నాడు రవీంద్ర ఆమెను పొదివి పట్టుకుంటూ. ప్రభాకరం నీళ్ళు తీసుకువచ్చే లోపల ఆమెను రెండు చేతులతో ఎత్తుకు వెళ్ళి పక్కనున్న సోఫాలో పడుకోపెట్టాడు. నీళ్ళందుకొని ఆమె ముఖంమీద చిలకరించాడు. మరో నిమిషానికి ఆమెకు తెలివి వచ్చింది

కళ్ళు తెరచి ఇద్దర్నీ చూసింది. పెదవులు కంపించాయి ఒళ్ళంతా ఏదో భయంలో వణికిపోయింది మరుక్షణం గట్లు తెంచుకొని పొంగిపొరలే చెఱువుల్లా ఉన్నాయి ఆమె కళ్ళు.

వెలుగు నీడలు

వెలుగులో
నా నీడతో నేను పోట్లాడాను
నా చైతన్యం అలిసిపోయి
నే నోడిపోయాను
వెలుగులోంచి చీకటిలోకి నడిచాను
నీడని జయించానని
గర్విస్తున్నాను!

— అద్దేపల్లి రామమోహనరావు

"పూర్ గరల్!..." అంటూ ఆమె చేయి పట్టుకొని నొక్కి వదిలేసాడు రవీంద్ర. వెంటనే టేబిల్ మీది ఫ్లాస్కులోని కాఫీ గ్లాసులోపోసి తెచ్చాడు. "తాగు...కాసేపట్లో అంతా సర్దుకుంటుంది." అన్నాడు.

ఇందిర తల త్రిప్పుకుంది. పక్కకు తిరిగి చేతుల్లో ముఖాన్ని దాచుకుంది. గట్లుతెగాయి. వరద ముంచుకొచ్చింది. ఆమెని ముంచెత్తి వేసింది.

"చూడు బ్రదర్! ఇందిర ఏడుస్తోందని బాధపడకు. ఏడవనీ! కాసేపటికి గుండెల్లో బరువంతా తగ్గిపోతుంది. అందాకా మనిద్దరం కాసేపు కబుర్లు చెప్పుకుందాం! ఏమంటావ్?" అని నవ్వాడు రవీంద్ర.

ప్రభాకరం బిక్కచచ్చిపోయాడు, నోట మాటరాక కొయ్యబారిపోయాడు.

"నువ్విలా వస్తావని నాకు ముందేతెలుసు. అందుకనే ఈ స్వీట్సు తెచ్చాను. నిజం. నీ కోసమే! ఓ స్వీటుతిని వెచ్చని కాఫీ త్రాగు. బుర్ర చురుగ్గా పనిచేస్తుంది." అంటూ స్వీటుప్లేటు, కాఫీగ్లాసు అతనిముందు పెట్టాడు రవీంద్ర.

"ఇప్పుడొద్దండి..." అన్నాడు ప్రభాకరం ఎలాగో గొంతు పెగల్చుకొని.

"డోన్ట్ వర్రీ! కాఫీ నేను చేసిందికాదు. ఇందూ చేసిందే!"

చటుక్కున కాఫీగ్లాసు అందుకొని తల దించుకున్నాడు ప్రభాకరం.

"ఇలా కూర్చో! నీతో నాల్గు కబుర్లు చెప్పాలని ఉంది." అంటూ అతనిచేయి పట్టుకొని వాలుకుర్చీలో కూర్చోపెట్టాడు తను కూడ కాఫీగ్లాసు పట్టుకొని దగ్గరగా కుర్చీ లాక్కున్నాడు.

ప్రభాకరం దించిన తల ఎత్తలేదు. అతని ముఖం కందగడ్డలా ఉంది. ఎంతో భారాన్ని భరిస్తున్నవాడిలా ఉన్నాడు. వేడి వేడి కాఫీ నాలుక చుర్రుమంటున్నా లెక్కచెయకుండ గబగబ త్రాగేశాడు.

"గుడ్!...మీ ఇద్దరిగురించీ మాట్లాడదామనుకున్నా...కాని, ఇందూ ఇంకా వినటానికి సిద్ధంగాలేదు. పోనీ, కాలక్షేపానికి నీకో చిన్న కథ చెప్తా...వింటావా!"

"వినను. వింటానికి నాకు తీరికలేదు." అంటూ లేవబోయాడు ప్రభాకరం

అతన్నొక్క త్రోపులో కుర్చీలో కూలేశాడు రవీంద్ర "చూడు బ్రదర్! నీతో మాట్లాడుతూ కూర్చోటానికి నాకూ తీరిక లేదు. కాని నా సరదాకోసం నేను కథ చెప్పటం లేదు నీకు పనికివస్తుందని చెపుతున్నాను. నిన్ను గమ్యం చేరుస్తుందని చెప్తున్నాను."

ప్రభాకరం ముఖం పాలిపోయింది. పిచ్చి పట్టినవాడిలా ఓ క్షణం అతనివైపుచూశాడు. అవయవాలపట్టు విడిపోయినట్లు కుర్చీలో అలాగే కూలబడి పోయాడు

"నాక్లాసుమేటు రాజీ, నేనూ ప్రేమించుకున్నాం..."

ప్రభాకరం చటుక్కున తల ఎత్తాడు. రవీంద్ర ముఖంమీద చిరునవ్వు చూసి మళ్లీ దించుకున్నాడు.

"వయస్సులోఉన్న వాళ్లిద్దరు ప్రేమించుకోవటం తప్పంటావా?"

ప్రభాకరం మాట్లాడలేదు.

"సరే. నిన్నిక ప్రశ్నలతో వేధించను.

తిన్నగా జరిగిన కథ చెప్పేస్తాను... అది తప్పో ఒప్పో మాకు తెలియదు. మేమిద్దరం గాఢంగా ప్రేమించుకున్నాం. పెళ్లి చేసుకోవాలనుకున్నాం. ఎల్లకాలం కల్సి వుండాలనుకున్నాం. ఎన్నో బాసలు చేసుకున్నాం, మరెన్నో కలలు కన్నాం. అవన్నీ కథలుగా మా ప్రేమలేఖల్లో రాసుకున్నాం. ఆమె రాసిన ఒక్కో ప్రేమలేఖ ఎన్ని వందలసార్లు చదివేవాడినో నాకే లెక్క తెలియదు. అటువంటి మా ప్రేమని చిన్నాభిన్నంచేస్తూ విధి మా ఇద్దర్నీ విడదీసింది... వాళ్ల పెద్దవాళ్లు మా పెళ్లి కొప్పుకోలేదు. నిరుద్యోగినని చెప్పి నా రాజీని నాకు కాకుండా చేశారు. నేనప్పటికి నిరుద్యోగినే! ఎల్లకాలం ఉద్యోగం లేకుండా అలాగే వుండిపోతానా? ఇంత చదువు చదివి ఏదో నాటికి నా భార్యని

పోషించుకునే ఉద్యోగమే సంపాదించలేకపోతానా?... ఇన్ని వివరంగా చెప్పాను. కష్టపడి కూలిపని చేసయినాసరే నా రాజీని పోషించుకుంటానన్నాను. ఆమెకి పెట్టాకనే ఆపూట నేను తింటానన్నాను. మా ప్రేమను సఫలం చేసుకునే అవకాశం ఇమ్మని ఎంతో ప్రాధేయపడ్డాను. ప్చ్! వాళ్లు నా ప్రార్థన ఆలకించలేదు. నన్ను కాలదన్ని ఓ గొప్ప సంబంధం తెచ్చి ఆమెకి పెళ్లి చేసారు. పెద్దవాళ్లని ఎదిరించలేక పోయిందో - నామీద మనసు విరిగిపోయిందో— మరినాకుతెలియదు. రాజీ పెళ్లి చేసుకుని అత్తారింటికి వెళ్లిపోయింది."

రవీంద్ర ఓక్షణం ఆగి ప్రభాకరం వైపు చూశాడు. ప్రభాకరం తలెత్తి అతని కళ్లను

బ్లాక్ మెయిల్

తానే శోధిస్తున్నాయనిపించి చటుక్కున తల దించుకున్నాడు.

సిగరెట్టు ముట్టించి గట్టిగా పొగపీల్చి వదలి "హేవిట్ బ్రదర్!" అన్నాడు పేకెట్ అతని కందిస్తూ.

"నో థేంక్స్!"

"గుడ్! ఇంక మిగిలిన కథకూడా చెప్పేస్తాను విను... వెళ్లిపోయిన రాజీని తిరిగి ఎలాగూ దక్కించుకోలేను. కాని, యింట్లో పెళ్లి కావల్సిన చెల్లెలుంది. చదువుకునే తమ్ముళ్లిద్దరున్నారు. వీళ్లందర్నీ పైకితీసుకు రావల్సిన బాధ్యతుంది. దానికోసమయినా ఏదో ఒక ఉద్యోగం చేయాలికదా! పడరాని పాట్లు పడ్డాను. అడ్డమయినవాళ్లనీ పట్టుకు వేలాడాను. అయినా దారి కనిపించలేదు. ఆఖరికి అప్లికేషన్ పెట్టటానిక్కూడా డబ్బులేని పరిస్థితి వచ్చిపడింది. ఓసారి చిల్లల డబ్బుల కోసం పెట్టె తీస్తే ఓ ఉత్తరాల కట్ట బయట పడింది...... అదేమిటో కాదు రాజీ నా గుండెల్లో తేనె లొలికించిన ప్రేమలేఖల దొంతర ... తిరిగి నా మనస్సు రాజీ ఊహలతో నిండిపోయింది. మళ్ళీ ఆ ఉత్తరాలన్నీ చదివాను. అంత తియ్యని ప్రేమలేఖలు వ్రాసిన రాజీ నన్ను పూర్తిగా మర్చిపోయిందంటే ఎలా నమ్మటం? ఇప్పుడు నా గురించి ఏమను కుంటూంటుంది! ఒక్కసారి ఆమెను చూస్తే ? ..."

"ప్లీజ్! ఇంక చెప్పకండి." అన్నాడు ప్రభాకరం తన తలపట్టుకుంటూ.

"అదేమిటి బ్రదర్! నా ప్రేమకథ చెప్పుకుంటుంటే నీకంత వెగటుగా ఉందా? ఈ మాత్రానికే ఇంత ఇదవుతున్నావే! ఆ తర్వాత నేను చేసిన ఘోరం వింటే ఇంక భరించగలవా?"

"అందుకనే చెప్పకండి ఇంకేం చెప్పకండి."

"నీ కోసం కాదు...నాకోసం చెప్పుకుంటున్నాను. నేను చేసిన ఘోరం నా నోటితోనే చెప్పుకుంటున్నాను. ఇందూ లాంటి ఆడది తన భర్త ఇలాంటి పాపాని కొడిగట్టాడంటే క్షమించదు. కాని, నీలాంటివాడయినా అర్థం చేసుకుంటే నాకు కొంత మనశ్శాంతి దక్కుతుంది. అందుకనే బ్రదర్! నీ కిదంతా చెప్పుకుంటున్నాను." అని ఆగాడు రవీంద్ర.

ప్రభాకరం మాట్లాడలేదు.

"...వెళ్లాను. రాజీని కల్సుకున్నాను. రాజీ ఆనాటి రాజీకాదు. పూర్తిగా మారిపోయింది. నన్ను ఎరుగనట్లే మాట్లాడింది. తనకు గత జీవితంతో సంబంధం లేనట్టు మాట్లాడింది. ఆమె మాటలు వినేసరికి నా ప్రాణాలు గిలగిల లాడాయి. రాజీ దూరమయిందని ఉక్రోషం ఒక మూల ... ఇప్పుడు ఇలా మారిపోయిందని కోపం ఇంకోమూల. నన్ను రాచి రంపాన పెట్టాయి. ఒక్కసారిగా ఏదో ప్రతీకార జ్వాల నాలో పెల్లుబికింది. నాకిలా చేసినందుకు రాజీకి శాస్తి చేయాలని పించింది. ఆ ప్రేమలేఖల కట్ట నా దగ్గరే ఉందని చెప్పాను. అది ఆమె భర్తకి చూపిస్తానని హేళన చేసాను. ఇంకా ఏదేదో అన్నాను. ఆమె ఏడ్చింది. ప్రాధేయపడింది. ఆ కట్ట ఇచ్చేయమంది. నేనేం చెయ్యమంటే అది చేస్తానంది. నా కప్పుడు నా దౌర్భాగ్యపు పరిస్థితి గుర్తుకు వచ్చింది. కొంత డబ్బిమ్మన్నాను. రాజీ అడిగిన వెంటనే డబ్బిచ్చింది. ఉత్తరాలిమ్మంది. తేలేదని అబద్ధమాడను. తర్వాత తెచ్చిస్తానన్నాను ఆ డబ్బు తీసుకొని వెళ్లిపోయాను. కష్టపడకుండా చేతుల్లోకొక్కసారి డబ్బు వచ్చింది దానికితోడు అవసరాలూ నా కలాంటివే! అందుకనే "

"ప్లీజ్! ఇంకేం చెప్పకండి. నన్నింక చిత్రవధ చేయకండి." అన్నాడు ప్రభాకరం. అతని కళ్లల్లో నీళ్లు చిప్పిలాయి.

"పూర్ చాప్! ఆడదానిలా ఏంటావని... తుడుచుకో!" అంటూ టవల్ అతని ఒళ్లో పడవేసాడు రవీంద్ర.

ఓ క్షణం ఆగి మళ్లీ ప్రారంభించాడు రవీంద్ర. "నేను చేసిన ఘోరం అంతేనను కుంటున్నావా? ఇంకావుంది పూర్తిగా విను. అప్పుడు నే నెంత 'డేంజరస్ ఫెలో'నో నీకే తెలుస్తుంది ... ఎన్ని అబద్ధాలు చెప్పిందో, ఏ పాట్లు పడిందో నాకు తెలియదు. ఎన్నో మొత్తుకున్నా నా మాటకి నా బెదిరింపులకి లొంగిపోయి డబ్బిచ్చేది. అవసరాలను — డబ్బాశను-ఏమయితేనేం నే నామెను పీడించటం మొదలుపెట్టాను. నా లేఖలు ఆమె భర్తకి చూపించాలని, ఆమె జీవితం పాడు చేద్దామని ఎప్పుడూ అనుకోలేదు. అది చూపిస్తే నా కొరిగేదేముంది? అని నా దగ్గరున్నంత కాలమే నా ఆటలు సాగేది. ఈ రహస్యం ఆమె

(32వ పేజీ చూడండి)

ఉన్నంతకాలమే నాకు రాజీ భయపడేది. కోపంలో కసిలో నేను మొదలుపెట్టిన ఆ పాడుపని నన్నాఖరికో వ్యసనపరుణ్ణి చేసింది. చివరికది ఆమె సంసారాన్నే చిన్నాభిన్నం చేసింది.''

రవీంద్ర క్షణం ఆగి ప్రభాకరాన్ని పరీక్షగా చూశాడు. అతనిలో చలనంలేదు.

''ఒకనాడామెతో నేను ఘర్షణ పడుతూండగా ఎప్పుడూ ఆ వేళప్పుడు రాని ఆమె భర్త ఎందుకో ఇంటికి వచ్చాడు. హఠాత్తుగా అతన్నిచూసి భయంతో నేను పారిపోయాను. ఆతర్వాత జరిగినదంతా సింహావలోకనం చేసుకున్నాను. నా కళ్ళు తెఱచుకున్నాయి. నా మూలంగా ఆమె జీవితం నాశనమవటానికి సిద్ధంగా ఉందని గుర్తించాను. జరిగినదంతా అతనికిచెప్పి ఆమెను రక్షించాలని ఒకనాడు వాళ్ళింటికి వెళ్ళాను. అప్పటికే ఆలస్యమయిపోయింది. ఆ యింట్లో ఎవరూ కనిపించలేదు. చుట్టుపక్కల వాళ్ళనడిగితే జరిగిన ఘోరం వాళ్ళు చెప్పారు భర్త ఆమె ననుమానించి ఇంట్లోంచి గెంటేశాట్ట. ఆ తర్వాత ఆమె ఎక్కడికి వెళ్ళిందో ఏమయిందో ఎవర్కీ తెలియదు. అతను చెంపపెట్టి ఎక్కడికో వెళ్ళిపోయాడు ... నామూలంగా ఒక సంసారం నాశనమైంది. ఒక నిండు ప్రాణం బలి అయిపోయింది! ఇదంతా వింటే ఎవ్వరయినా నన్ను క్షమిస్తారంటావా? ... ఒకవిధంగా నేను హంతకుణ్ణి అయినట్టు కాదూ!''

వెళ్లిబోతూ తనవైపు చూస్తున్న ప్రభాకరానికి తనముఖం కనిపించకుండ కర్చీఫ్‌తో

బ్లాక్ మెయిల్

(18వ పేజీ తరువాయి)

కప్పుకున్నాడు రవీంద్ర. ఓ నిమిషంపాటు ఆ గదిలో నిశ్శబ్దం తాండవించింది.

తిరిగి రవీంద్ర కంఠం సవరించుకున్నాడు. ''మిమ్మలెవర్నీ నన్ను క్షమించమనటం లేదు. నాపాపం ఒకరు క్షమిస్తే క్షమమయ్యేదికాదు. ఆ సంగతటు వదిలేయ్! ఇన్నాళ్ళకి నేను మరో తప్పుచేయటానికి సిద్ధంగాఉన్నాను ఇదివరకు తెలిసే ఆ తప్పు చేసాను. కాని, ఈసారి జరిగిందేమిటో తెలియకుండ ఇంతకాలం గడిచిపోయింది. ఇప్పుడు తెలిసాక మరోక్షణంకూడ నేను ఉపేక్ష చేయదల్చుకోలేదు నామూలంగా మరోరెండు జీవితాలు వ్యధలపాలవటం నేను భరించలేను...ఇప్పుడో మంచిపనిచేసే అవకాశం మీరు నాకివ్వాలి. ఇస్తావా ప్రభా!''

''మీ రనేదేమిటో నా కర్థంకావటం లేదు'' అన్నాడు ప్రభాకరం అయోమయంగా.

''నే నిప్పి మాటలు చెప్పనక్కర్లేదు. నీకంతా తెలుసు. నీకంతా తెల్సని నాకు తెల్సు. ఇందూ, నువ్వూ ప్రేమించుకున్నారు. పెళ్ళి చేసుకుందా మనుకున్నారు కాని, ఎవరు కారణమయితేనేం నేనిలా మీ కడ్డువచ్చాను. ఇలా జరిగిందని నాకింతకాలం తెలియలేదు. ఇప్పుడు తెలిసాక నేనింక మీ దారినుంచి తప్పుకోవటం ధర్మం. నే నిప్పుడు కోరుకునే దొక్కటే! నా రాజీ కేమయిందో నీ ఇందూకి అలా కాకూడదు...''

''అలా అనకండి. ఇందులో ఇంచుకైనా మీ తప్పులేదు. నేనే నా స్వార్థం కొద్దీ ఇలా చేసాను. నన్ను క్షమించండి'' అన్నాడు ప్రభాకరం. అతని ముఖంలో నిజాయితీ తొంగిచూసింది.

''ఎందుకు? క్షమించవల్సిన తప్పేం చేసావని? మనసయిన వాళ్లని ప్రేమించటం నీ తప్పా! అది గుర్తించకపోవటం అయిన వాళ్లతప్పు కాని. సరే, గతం గురించి వదిలెయ్. ఇప్పుడు జరగాల్సింది చూద్దాం. ఉద్యోగం లేదని సందేహించకు. పోషించలేనని కించపడకు. నీ కుద్యోగం దొరికేవరకు నీ కండగా నేను నిలుస్తాను ఇందూ ఎంత కుమిలిపోతోందో చూడు ప్రేమలేని చోటు కన్న ప్రేమ ఉన్న చోటికి ఇందూని చేర్చే నా ప్రయత్నానికి సాయపడు. మీ సుఖాన్ని మించి నాకింకేం అక్కర్లేదు ప్రభా! ఇందూకి పెళ్లయిందని బాధపడకు రేపే నేను విడాకులు ఇచ్చే ఏర్పాటు చేస్తాను. నా చేతుల మీదుగా మీ ఇద్దర్కీ...''

''ఇక ఆపండి.'' అని అరిచాడు ప్రభాకరం.

''ప్రభా!...ఒక్కమంచి పనిచేసే అవకాశం నాకివ్వనా! నీ కన్నలాంటివాణ్ణి...''

''...ఆ మాటమీదే నిలబడండి చేసిన తప్పు ఎటువంటిదయినా తమ్ముణ్ణింత ఘోరంగా శిక్షించరు ఏ అన్నయ్యా!.. ప్రేమలేఖలు మేం వ్రాసుకున్న మాటనిజం. తెలిసీ తెలియని వయసులో పెళ్ళాముందూ చూసుకోకుండా ఆశలు పెంచుకున్నమాట నిజం! కాని, ఇందులో ఇంకెవరిదేం తప్పులేదు. నామూలంగానే ఇంత జరిగింది. నేను తప్పు ఒప్పుకుంటున్నాను. నన్ను శిక్షించండి. మీ యిష్టం వచ్చినట్టు చెయ్యండి. కాని, ఆమెను మాత్రం బాధపెట్టకండి ఆమె కేదయినా అయితే-నన్ను దేవుడుకూడ క్షమించడు' అంటూ తన చేతులతో ముఖాన్ని కప్పుకున్నాడు ప్రభాకరం.

రెండునిమిషాలు గదిలో నిశ్శబ్దం రాజ్యమేలింది. రవీంద్ర ప్రభాకరం భుజంమీద చెయ్యివేసాడు. ''నేనేమన్న అనుకుంటానని సందేహించకు ప్రభా!...నువ్వు కావాలనుకుంటే...''

ప్రభాకరం తలెత్తి అతనివైపు చూసాడు. ''...నేనిప్పుడు కావాలనుకునేది ఒక్కటే! ఇందూని...ఇందిరను మనస్ఫూర్తిగా మీరు స్వీకరించటమే! లేకపోతే, నేను ఘోర నరకం అనుభవిస్తాను.''

''...నువ్వొత్త పిచ్చివాడివి. నీకింకా జీవిత

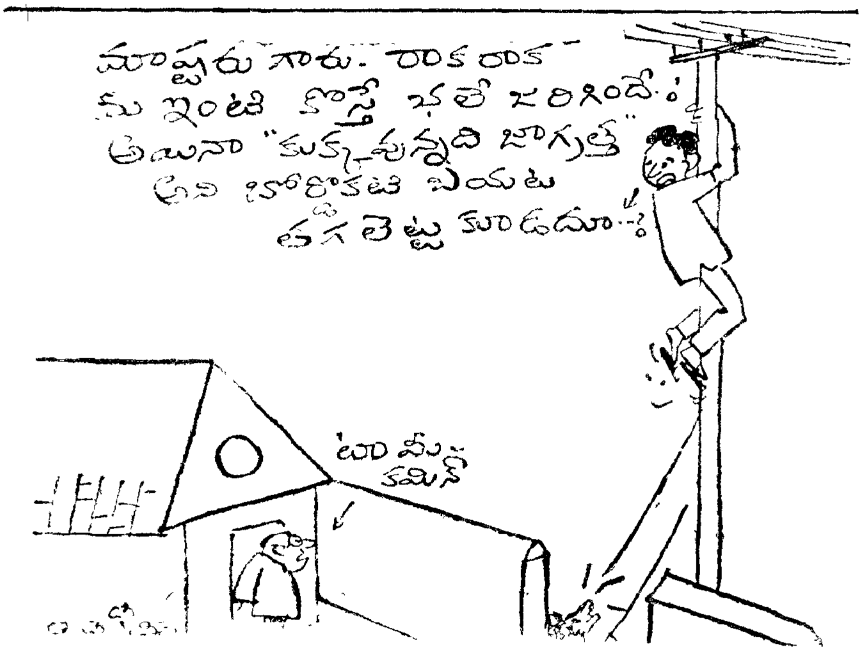

మంటే ఏం తెల్సిందని!...వెళ్ళు. బాత్ రూమ్‌లో బ్రా అదీ ఉంది. ముఖం కడుక్కోనిరా!' అని అరవన్ని రేవపెట్టినంత పని చేసాడు రవీంద్ర.

ప్రభాకరం అటు వెళ్ళాక ఇందిర దగ్గరికి వచ్చాడు రవీంద్ర. ఆమె ఒంటిమీద చెయ్యి వేసాడు. ఆమె చటుక్కున పైకిలేచి కూర్చుంది. అతనిక్కనిపించకుండా తనముఖం త్రిప్పుకుంది.

"కొంచెం కాఫీ తాగుతావా ఇందూ!" అని ప్లాస్కు తీసుకువచ్చాడు రవీంద్ర.

తల అడ్డంగా త్రిప్పింది కాని అతనివైపు చూడలేదామె.

ప్రభాకరం బాత్‌రూమ్‌నుంచి తిరిగి వచ్చాడు.

"నువ్వు కూడ ముఖం కడుక్కోనిరా ఇందూ!" అన్నాడు రవీంద్ర.

ఇందిరలో కదలికలేదు.

"నేను వెళ్ళొస్తానండి." అన్నాడు ప్రభాకరం నేల చూపులు చూస్తూ.

"అలాగే వెళ్ళిరా! కాని, రేపోసారి కాలేజీకి వచ్చి కనిపించు. 'ఫిజిక్స్‌లేబ్'లో ఏవో వేకెన్సీ లున్నాయని 'హేండ్స్' కావాలని ప్రిన్సిపాల్ అంటుంటే విన్నాను అందాకా కాలక్షేపానికయినా నువ్వందులో చేరచ్చు. ఆపైన మంచి పోస్టు దొరికితే మానెయ్యొచ్చు ..."

ప్రభాకరం కళ్ళు అశ్రుపూరితాలయ్యాయి, "నాకు మీ మంచితనం అందుకునే అర్హతుందంటారా?"

"కాని, నీఅంత మంచివాడిని మాత్రం కాదు నేను. ఒక్కనిజం చెప్పటానికి వంద మాటలు వెతుక్కున్నాను నేను నువ్వు నాల్గు మాటల్లో నీ మనసు విప్పి చెప్పావ్! నీకంటె మంచి మనిషెక్కడుంటాడు!...రేపు కాలేజీకి రా! ఐ ప్రామిస్ టు హెల్ప్ యూ!"

"మెనీ థేంక్స్!"

"నెవర్ మైండ్! విష్ యు గుడ్ లక్!"

ప్రభాకరం బయటకు వెళ్లిపోబోయి మళ్లీ వెనక్కి వచ్చాడు చటుక్కున జేబులోంచి ఉత్తరాలకట్ట తీసి. ఇందిరముందు టీపాయ్‌మీద పెట్టి చకచక నడుచుకుంటూ బయటకు వెళ్లిపోయాడు.

రవీంద్ర తలుపులువేసి వచ్చాడు. ఆ ఉత్తరాలకట్ట చేత్తో పట్టుకొని ఆమె ప్రక్కనే సోఫాలో కూర్చున్నాడు.

"అబ్బ, ఎన్ని ఉత్తరాలు వ్రాశావు ఇందూ ఇటువంటి ప్రేమలేఖలు నీనుంచి అందుకునే అదృష్టం నాకు లేకపోయింది కదా!"

ఆమెలో చలనం లేదు.

"పోనీలే! ఎప్పుడయినా ఒక్కసారి నన్ను చదువుకోనిస్తావా ? ... పైన 'ప్రభా' అని రాసి వుంటావేమో! 'రవీ' అని నాకు కొని చదువు కుంటానులే." అని నవ్వుతూ ఆమె వెన్నుమీద చెయ్యి వేశాడు.

ఆమె గజగజ వణికి పోతోంది. చటుక్కున ఆ ఉత్తరాలకట్ట పక్కన పడవేసి ఆమె చుట్టూ చేతులువేసి తనవైపు తిప్పుకున్నాడు. "...ఎందుకిలా భయపడుతున్నావ్! నిన్నేదో చేసేస్తాననే! ఛ! అంత కిరాతకుణ్ణనుకున్నావా?" అంటూ ఆమె చుబుకం పట్టుకొని పైకెత్తాడు.

ఆమె కళ్లు వర్షిస్తున్నాయి బుగ్గలు తడిసి ఆమె హృదయ విదారకంగా వుంది. పెదవులు ఏదో చెప్పబోయి చెప్పలేనట్లు కంపిస్తున్నాయి.

"అబ్బ, ఎంత దెబ్బకొట్టాను! హఠాత్తుగా నన్నుచూసి నువ్వలా 'హిస్టిరికల్'గా కనిపించేసరికి కంగారుపడి అంతలా కొట్టాను. నిజం ఇందూ! నీమీద కోపంచేత నేనలా చేయలేదు. నన్ను నమ్మి" అంటూ ఆమె బుగ్గ నిమిరాడు రవీంద్ర.

అతనివైపు తేరిపార చూసింది ఇందిర.

"నన్ను క్షమించు ఇందూ!" అన్నాడతను ఆమె చేతులు పట్టుకుంటూ.

"లేదు. మీ రిలాంటి మాటలింక మాట్లాడకండి నా పాపం పెంచి పెద్దది చెయ్యకండి. నేను మీకు చేసిన ద్రోహానికి నా కొక్క దెబ్బ చాలదు. ఎన్ని దెబ్బలు కొట్టినా నా పాపం పోదు. నన్ను క్షమించకండి నన్ను ప్రేమించకండి. అలాంటి చల్లని మాటలింకేవీ చెప్పకండి. నేనవి భరించలేను ఈ పాపభారం మోయలేను. అంతకన్న మీరు కొరత వేయించినా నాకు బాధుండదు..."

"...అబ్బబ్బ! ఏమిటీ ఆవేశం ఇందూ! ఇప్పుడేమయిందని? నువ్వెందుకింత బాధ పడాలి? నేనేమయినా ఆకాశం నుంచి దిగి వచ్చానా? నేను మాత్రం పాపం చేయలేదూ? రాజీ జీవితం నాశనం చేయలేదూ? నేను చేసిన తప్పుల్ని మాత్రం ఎవరు క్షమిస్తారు? ఇన్నాళ్ళు ఈనిజం దాచి నిన్ను మోసంచేశాను. ఇప్పుడు సమయం వచ్చింది కనుక బయటపడ్డాను. లేకపోతే..."

ఒక్క క్షణంపాటు అతని కళ్లలోకి సూటిగా చూసింది ఇందిర "ఏమండీ! మీరు చేయని పాపం పెంచుకుంటే నేను చేసినతప్పు తగ్గుతుందనుకుంటున్నారా !"

"నిజం ఇందూ! నేను చెప్పింది నిజం!" అన్నాడు రవీంద్ర తలదించుకొని ఆమె చేతి వ్రేళ్ళను నిమురుతూ.

"ఒక అబద్ధం మీ చుట్టూ అల్లుకుంటే కాని...నా చుట్టూ ఉన్న నిజాన్ని నేను భరించలేననుకుంటున్నారా? చూడండి నేను అల్పురాల్ని. మీ ప్రేమకి, అభిమానానికి...కనీసం జాలికి కూడా అనర్హురాల్ని. ఇటువంటి దాని కోసం ఎందుకలాంటి కల్పన చేసారు? మిమ్మల్ని మీరే ఎందుకలా చిన్నబుచ్చుకున్నారు? ... మీ దెబ్బల్నయినా భరించగలనేమో కాని మీ మంచితనాన్ని భరించలేనండీ!...నేను మీ అభిమానానికి తగనండీ!" అంటూ ఏడువ సాగింది ఇందిర.

ఆమె చుట్టూ చేతులువేసి పొదివి పట్టుకున్నాడు రవీంద్ర. "ఎంత పిచ్చిదానివి

పాల మీగడతో సుగియలు

కావలసిన వస్తువులు :— పాల మీగడ 1 కప్పు, మైదా 150 గ్రా., గోదుమపిండి 1 గ్లాసు, చిటికెడు సోడ, కొన్ని కలకండ ముక్కలు, డాల్డా తగినంత.

చేయవలసిన విధానము :— మైదా జల్లించి ఒక పళ్లెంలో పోసుకుని కొద్దిగా కాచిన డాల్డా, మీగడ, సోడా పిసరు వేసి కలపాలి. ఒక గంట నానాక బాగా మర్దించాలి. మైదాని చిన్న చిన్న వుండలుగా చేసుకుని ప్రతి ఉండకు మధ్య కలకండను పెట్టి ఉండలు చెయ్యాలి. ఈ మాదిరిగా అన్నీ తయారుచేసుకున్న తరువాత గోధుమ పిండి జల్లించి బజ్జీల పిండికన్నా కొద్ది పలుచగా కలుపుకొని ఈ సోవిలో మైదా వుండలు ముంచి డాల్డాలో వేయించుకోవాలి. ఇవి గోధుమ రంగులో వేగాక ఒక గిన్నెలోకి తీసుకోవాలి. మైదా వుండలో వుండే కలకండ డాల్డాలో వేగేటప్పుడు కరిగి తేనెలా పాకం పూరి లోపల వుంటుంది. పైకి ఏమీ కనబడదు. తింటుంటే దాని రుచి తెలుస్తుంది!

— వల్లిశ్రీ నాగరాజు

40 సం॥ అనుభవం
వరిబీజము బుడ్డలు బీజకుట్లు
మొదలగు వ్యాధులకు ఆపరేషన్
లేకుండా గ్యారంటీగా బాగుచేయబడును
వివరములకు
రాజు అండ్ కో రిజిస్టర్డు ఆసుపత్రి
గౌలిగూడ నయబస్ డిపో ఎదుట,
బాలాజీలాడ్జింగ్ ప్రక్కన, హైద్రాబాద్-12.
ఆఫీస్ ఫోన్: 42870, ఇంటిఫోన్: 38544

ఉచితం ! ఉచితం !!
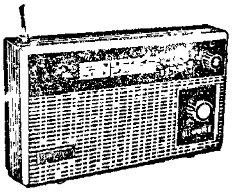
మీ ఇంటివద్దకే "విక్టర్" మేజర్ 4 బ్యాండ్ ఆల్ వరల్డ్ ట్రాన్సిస్టరును తెప్పించుకోండి.
ధర. 185/- నెలసరి వాయిదా రు. 5 లకే పొందవచ్చును. మంచిధ్వని, 2 యేండ్ల గ్యారంటీ. క్రొత్తసంవత్సరం డైరీ మరియు లైసెన్సు ఉచితం. నేడే ఆర్డరు పంపండి.
BRITISH AGENCIES (WAT)
J-13/16, RaJouri garden,
New Delhi-27

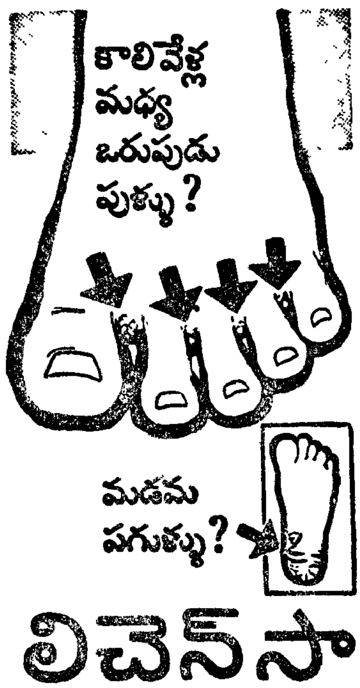

లిచెన్సా
వాడండి

బ్లాక్ మెయిల్

ఇందూ!...రాజీ పాత్ర కల్పించానని ఎలాగను కున్నావ్?"

చటుక్కున తల యెత్తింది ఇందిర. "అయితే చెప్పండి. రాజీ ఎవరు?"

"అదే మన పెళ్ళికి-బొద్దుగా, చక్రాల్లాంటి కళ్ళతో ఉన్న పాపాయి నెత్తుకొని-రాలేదూ ఒకావిడ! ఆమె రాజ్యలక్ష్మి. నేనూ రాజీ అనేవాణ్ణి. ఓసారి ఆమెకో ప్రేమలేఖ వ్రాసాను. అదేలే-ఆమెకి పెళ్ళికాకముందు-కాలేజీలో చదువుకునే రోజుల్లో." అని నవ్వాడు రవీంద్ర.

ఇందిర కళ్ళప్పగించి చూస్తోందతన్ని

"అప్పుడేం చేసిందనుకున్నావ్! నన్నొంటరిగా పిల్చింది. ఇంకేముంది-నా రొట్టె విరిగి నేతిలో పడిందనుకున్నాను. నా పంట పండిందనుకున్నాను. కాని తీరా వెళ్ళాక కథ అడ్డం తిరిగింది ఈ లవ్ లెటర్ ప్రిన్సిపాల్ కి చూపించి డిబార్ చేయించమంటావా-లేక మీ నాన్న గార్కి చూపించి పెళ్ళి చేసుకోమంటావా-అని అడిగింది." అని పకపక నవ్వాడు రవీంద్ర.

ఇందిరకూడ నవ్వకుండ ఉండలేకపోయింది.

"నేతి గారెలు తిందామని వెళ్ళినవాడికి జెల్లకాజాలు తినిపించింది రాజీ. రారెత్తిపోయాను. మళ్ళీ ప్రేమ పేరెత్తితే ఒట్టు." చేరుమాలుతో నవ్వు తెప్పించిన కన్నీళ్ళొత్తుకుంటూ అన్నాడు రవీంద్ర.

ఇందిర ముఖంలో బేలతనం చూసి "పిచ్చి ఇందూ! ఎందుకంత బాధపడతావ్! వయస్సులో ఉన్నవాళ్ళు కాపోతే ముసలివాళ్ళు రాసుకుంటారా ప్రేమలేఖలు!" అన్నాడు ఆమెను బుజ్జగిస్తూ.

"మీరుకాక మీ స్థలంలో ఇంకెవరయినా ఉండుంటే నా బ్రతుకు ఎలా తెల్లవారేదో!"

"పిచ్చి ఊహలు ... పిచ్చిమాటలు కట్టిపెట్టు. నువ్వనుకున్నంత మంచివాణ్ణేంకాదు నేను. ఇందాకా ప్రభాకరంకి చెప్పిన కథ కల్పన కాని...నేను మీమీద గూఢచారి పనిచేసినమాట మాత్రం నిజం!"

ఇందిర వెలవెలబోతూ చూసింది.

"అవును. సైకాలజీ నా సబ్జెక్ట్ అయినందుకు నా ప్రజ్ఞంతా నీమీదే ప్రయోగించాను...రెండు మూడు నెలలుగా నీలో ఇదివరకటి ఉత్సాహం లేదు. సరదా మాటలు లేవు. బొత్తిగా చిక్కిపోయావు. ఎప్పుడూ ఏదో పరధ్యాన్నం. పిలిస్తే పోయి ఇంట్లో డబ్బు లేదా ... యథాలాపంగా అడిగినందుకే నీ మాటల్లో బెదురు. ఏదో దాస్తున్నట్లు కంగారు. హఠాత్తుగా నీలో ఈ మార్పెలా వచ్చింది? అదే తెల్సుకుందామని 'వాచ్' చెయ్యటం ప్రారంభించాను. అప్పుడే ఒక రోజు ప్రభాకరం మన ఇంటికి వచ్చివెళ్ళటం కనిపెట్టాను. ఆతర్వాత అతనెవరయిందీ, ఎక్కడుండేదీ అన్ని వివరాలు సేకరించాను. దాంతో కథంతా అర్థమయింది. అతను ప్రతి సోమవారం నీదగ్గరికి వస్తున్నాడు అది తెల్సుకుందామనే క్రితం వారం తలనొప్పని వంకపెట్టి నేనింట్లోనే ఉండిపోయాను. సరిగ్గా అతనొచ్చే సమయానికి నువ్వు పక్కింటికి వెళ్ళావు. తలుపు తీసేసరికి నన్ను చూసి ఏదో పొరపాటున మన యింటికి వచ్చానంటూ గబగబా వెళ్ళిపోయాడు ప్రభాకరం. అతనివేళ వస్తాడని నాకు తెల్సు. నేనూహించినట్లు ఈసారి కాలేజీకి వచ్చి నేను వచ్చానో లేదో చూసి మరీ వచ్చాడు. ఆ తర్వాత అతను ముందు... నేను వెనక ఇంటికి వచ్చాం. బయటనుంచి నీ మాటలన్నీ విన్నాను. నీమనస్సంతా చదివాను. ఈ కథ ఓ కొలిక్కి వచ్చింది. ఇప్పుడు చెప్పు నేను చేసినపనికి క్షమిస్తావా!"

"మీరే ఆపని చేయకపోతే... ఏదో ఒక రోజున మీ కథలో రాజీకి ఏమయిందో నాకూ అదే గతి పట్టుండేది"

"యూ సిల్లీ! స్టాప్ క్రయింగ్!" అంటూ ఆమె బుగ్గలు బోసిట పట్టాడు రవీంద్ర.

ఆమె ఆరాధనగా అతని కళ్లల్లోకి చూసింది. "ఈవేళ నా కాలేజీకి ఎలాగా 'డుమ్మా' కొట్టేశాముగా! అలా సరదాగా సినిమాకయినా పోదాం పద"

చీర చెంగుకు కన్నీళ్ళొత్తుకుంటూ, "...సినిమాకి వద్దు. వెంకటేశ్వరస్వామి గుడికి వెడదాం." అంది ఆమె.

"ఎందుకు ? మొక్కుకున్నావా!"

ఊ- అన్నట్లు తలపంకించింది.

"ఏమని? - వచ్చే మరో జన్మక్కూడా భర్తగా ఇమ్మని అవునా?" అని నవ్వాడతను.

"కాదు. మరో పది జన్మలదాకా..."

"సతీసావిత్రీ! వచ్చే జన్మలోనయినా నాకింత నక్కని లవ్ లెటర్స్ వ్రాస్తావా! ప్రామిస్!"

కందిన ఆమె బుగ్గలమీద అతని పెదవులు ఒత్తొత్తి ముద్దులు వేసాయి